

Mantana

Oddílová akce

Třináctka magická

1. 1. 2018

Broněk Bandas

Novoroční ráchání Horoklubu (smývání nánosů stresů a depresí roku uplynulého v chladných vodách Kamencového jezera) má za sebou již deváté pokračování. Pokračování rekordní! Vody Kamenčáku 1.1.2018 rozvlnilo 13 těl. Tím

byl smazán doposud rekordní rok 2016 s 12 plavci. A protože hodně lidí věří v magickou sílu čísla 13, nazval jsem je Rácháním magickým.

V roce 2016 jsem snad poprvé zapomněl poprosit mého kolegu Petra Frice o přípravu motorové pily na prořezání ledu a hned se nám to vymstilo. Ledovou krustu na Bandě jsme proráželi kameny a kladivem. Poučen

Milovníci vody

Čumilové :)

touto krizovou situací jsem poctivě, ale zbytečně, nechal připravit pilu vloni i letos. Vloni sice mrzlo, ale krátce a ne moc silně a tenký led se pod nápořem plavců rozlámá a letos bylo tak teplo, že se plavci chodili na vzduch ohřát. Někomu by se mohlo zdát, že teplý den byl pro plavce lepší. Pro mě to tak rozhodně

neplatilo. Přechod ze vzduchu do vody byl hrozný. Nevím, jestli tu teplotní anomálii způsobilo globální oteplování. Ale pokud ano, tak stojí pěkně za prd.

Začalo to jako vždy společnou fotkou. Blahouš, který ještě nosí následky úrazu z Posledního slanění, trochu zdržoval, ale jak jsem už psal, bylo krásně teplo, a protože většinou nejsme bábovky, nikomu to nevadilo. Letos i chyběl Jarda Hála, řečený Bábovka, takže bych

mohl napsat, že u Kamenčáku nebyla žádná bábovka. Mohl, kdyby.... Kdyby tam nebyl Páťa. Patrikova účast na Ráchání prochází určitým vývojem. Začal před pár lety jako divák. V tlusté bundě a rukavicích nám několik let jen fandil ze břehu. Vloni už si, pokud si

Koupačka

Patrikův realizační tým

dobře pamatuju, Patrik namočil do Kamenčáku ruku. A letos udivil – nastoupil mezi plavce. A náš údiv byl opravdu veliký. Úchyla v neoprenu jsme na Ráchání ještě neměli. Ale přestože v neoprenu, podporován celou rodinou a v doprovodu rodičů, si Pát'a zasloužil naše uznání. Díky němu padl účastnický rekord, přinesl jako vždy dobrou náladu a navíc je možné, že jeho vývoj, počínající tlustou bundou, ještě není u konce a v příštím roce nás čeká další překvapení.

Ale Ráchání není jen o plavcích. Je i o „jenom divácích“ a dětech. O lidech, kteří se přijdou podívat. O kamarádech, kteří si přijdou popovídat, o náhodných kolemjdoucích, kteří se s námi chvíli zastaví, o paní, která nám přišla popřát k odvaze, o vodácích, kteří se u nás s úsměvem zastavili, o dětech, pro které je tahle akce vítanou kratochvílí. Bez nich by Ráchání nebylo ono. A

Otci zakladatelé

právě děti jsou i nejlepším důkazem antistresových vlastností Kamencového jezera. Jak jinak si vysvětlit klid a velkou psychickou pohodu rodičů do jezera spadlých dětí!

Svařák podávaný Maruškou přitáhl všechny k táboráku. Pekly se buřty a kolovalo i něco ostřejšího. Děti si udělaly vlastní smečku a šly si hrát na břeh jezera. Bylo příjemně po těle i po duši. Fakt, že Pét'ovi teče z bot voda, přijali Šimkovi s úsměvem, jídlo se dojedlo, pití se dopilo. Nezbývá než se těšit na příští rok.

Ponořivší se: Leoš LeToš Dvořáček, Petr Pét'áš Šťastný, Pavel Mrazík Mráz, Blahoslav Blahouš Kluc, Veronika Verča Dvořáková, David Šimek, Patrik Pát'a Nadasky, Broněk Bandas, Petra Šiška Bandasová, Michal Pů Steňko, Petr Gondy Gondek, Honza King Král a Míra Hefner

Broněk

Zvířátek Štědrý den

Broněk Bandas

Jdeme chladnou nocí. Měsíční světlo se třpytivě odráží od sněhu a děti před námi utíkají, vedené vzdálenými světýlky, stromořadím dál a dál. Předhánějí se, kdo dřív doběhne k další hádance, které po cestě musí vyřešit. Když se přiblíží k opuštěné budově, zkouší vypravěč jejich odvalu příběhem o tajemném a strašidelném Hlustisvihákovi, který boudu kdysi obýval. Pak

Dobrou chuť, zvířátka!

Koulovačka

děti i dospělí připraví vánoční pohoštění pro zvířátka na louce plné stop od vysoké zvěře a mihotavá světýlka vedou celou výpravu zase dál. Blížíme se ke vsi, kde mají děti za úkol najít dům s věží, ve kterém sídlí Pán, a který čas stráží. Malé děti váhají, ale ty větší neomylně jdou ke kapličky a hledají veliký klíč od starobylého zámku.

Hraní

Dřevěné lavice vržou a studí když si do nich sedáme a svíčkami osvětlený prostor kapličky, vyzdobený malbami, působí tajemně. Na malém pódiu hraje Šišule na kytaru a ztichlou obcí zní sborově zpívané koledy. Pak ještě chvíli tiše sedíme a zvuk hodinového stroje nám připomíná, jak jsou chvíle štěstí pomíjivé.

Zdobení stromečku u Urbanů na Jindřišské se zúčastnili: Luděk, Háša, Fanouš, Broněk, Šiša, Broník, Davídek, Atom, Dáda, Zuzanka, Kačenka, Honza, Deivina, Natálka, Danielka, Vojtíšek, Ondrášek, Pavel, Letoš, Verča, Pája, Jíra a Fíla

P.S. Druhý den jsme se na procházce podívali, jestli zvířátkům večere chutnala a ze samé radosti jsme zkoulovali Atoma. Byl to hezký den.

Broněk

U stromečku

Vyprávění

Großglockner - Mürztalersteig

Top 10 Österreich

17. - 19. 10. 2011

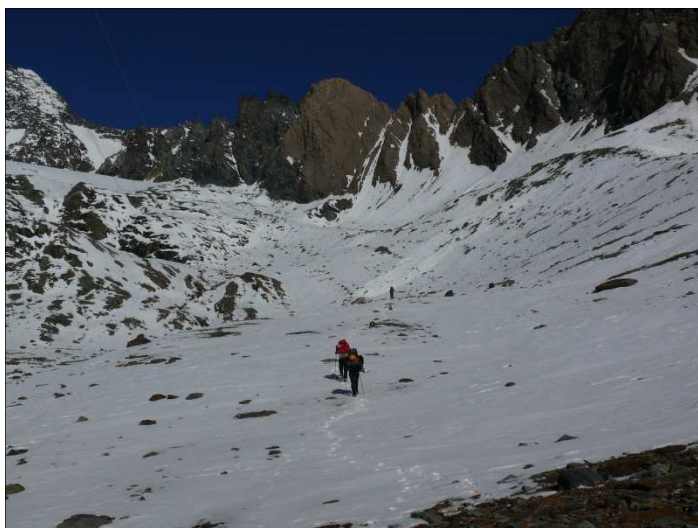
Ota Pavlas

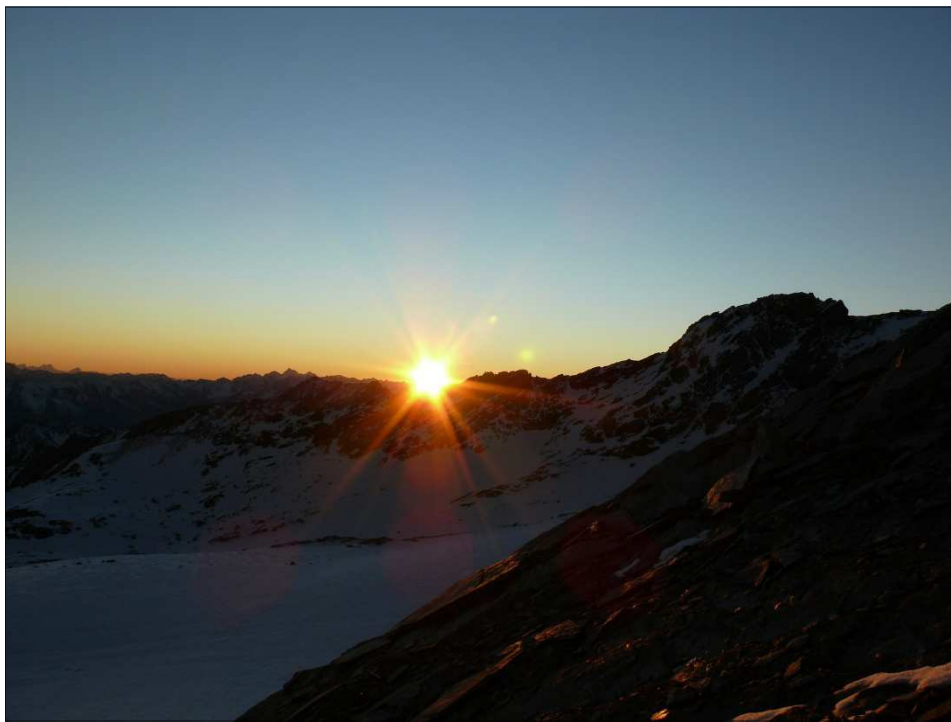
Slovo dalo slovo a vy-
rážíme na nejvyšší ho-
ru Rakouska. Volím
variantu Mürztales-
teig. „Zajištěný“ hře-
ben, který z pravé
strany ohraničuje le-
dovec Ködnitzkees.
„Zajištěný“ proto, že
ocelové lano je pouze
na konci hřebene, kde
se napojuje normálka
na Erzherzog-Johan-
Hütte. Jinak je to
dvojkový, místy troj-
kový hřeben.

Ráno vyrážíme
z parkoviště u
Lucknerhausu. Když docházíme
k Lucknerhütte, nastává zákys dne. Z chaty
vyšel chatař a „Chlapi, kdo jste a kam jdete a
kudy tam jdete a počasí vám přeje.... A je po
sezóně a já to tu vyklízím a zbyla mi tu basa
coly a basa piva a nechcete a zadarmo....??“
Takže tam sedíme, kecáme a popíjíme. Aby to

nemusel vyhodit....:-) Když pak přes ledovec
vylézáme na sedlo před Blaue Köpfe, je skoro
večer. Je něco po 17. hodině a slunce zvolna
zapadá. Jdem, co to dá. Když už není na ostří
hřebene vidět, vyndáváme čelovky. No, vyn-
dáváme. Míra vyndá tři čelovky a ani jedna
nesvítí. „Já je mám v šuplíku, a tak jsem je

vzal". No paráda. Tak lezem hřeben místy široký i necelý metr, s jednou čelovkou. Když dojdeme na plató, vezmu jeho čelovky, oškrábu zoxidované kontakty a jednu se mi podaří rozchodit. Na Erzherzog-Johan-Hütte dolézáme ve tři čtvrtě na půlnoc. No, to jsem zas dostal jmen....

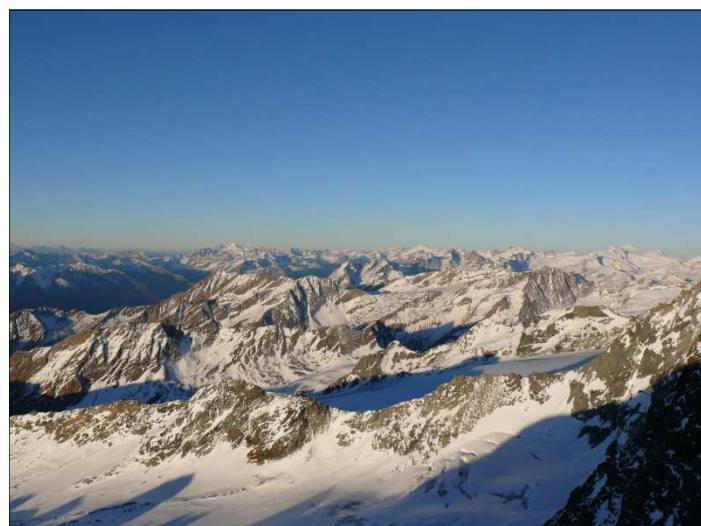
Winterraum je prázdný. Vařím polívku z rozpuštěného sněhu, kterou mi snědli, a jdu spát. Ráno už pokračujeme normálkou. Míra odpadá na Bahnhofu, Kuba to vzdává pod kuloárem. Tak pokračuju jenom s Patrikem k vrcholu.

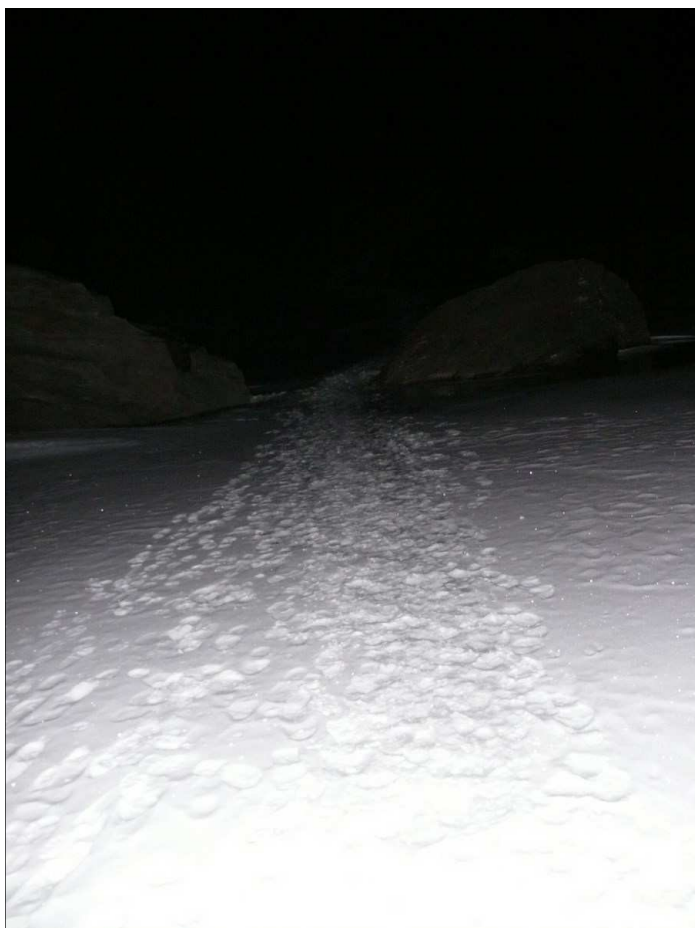
Když dolezem na Kleinglockner, krásně vidíme Palaviccini Rinne a tady nastává střet s krutou realitou hor. V poslední čtvrtině žla-

bu je kluk. Free solo. Hlavou mi probleskne, že v tomhle termínu je to hazard. V poslední části žlabu už není sníh, jen glazura čehosi. A on se zasekl na místě a tápe. Piklema buší do skály a nic. Najednou všechno selže a povolí a on padá. První kus žlabu padá a křičí. Pak přijde práh, rána, a dál už padá tiše. Mizí mi z očí na konci žlabu, směrem k odtrhové trhlině. Volám 112, slečna se mě ptá, kde je Großglockner. Dolézá k nám místní guide. Volá přímo na horskou. Za chvíli na místě

krouží vrtulník a vysazuje záchranáře. Našli jenom tělo....

Přes sedlo dolézáme na vrchol. Paráda.

Jsme tu sami. Za chvíli přes Glocknerwand dolézá dvojka. Dáme řeč. Když jim říkám, co se stalo, dozvídám se, že s tím klukem spali na Glocknerbivaku a celý večer se mu to sólo Palavicciniho žlabu snažili rozmluvit. Osud.

Při sestupu postupně posbíráme ty dva, co to vzdali. Na Erzherzog-Johan-Hütte vaříme první večeři a sestupujem na Stüdlhütte. Na winterraumu jsme zas sami. Tak vaříme druhou večeři, kecáme a pijem.

Ráno sestup k autu. Naložená octávka udělá jenom eeee a nic. Baterka umřela. Tak to pustím z kopce a pak už jenom valíme domů. Ota

Trabantem přes kamennou lavinu

Dolomity 7/1991

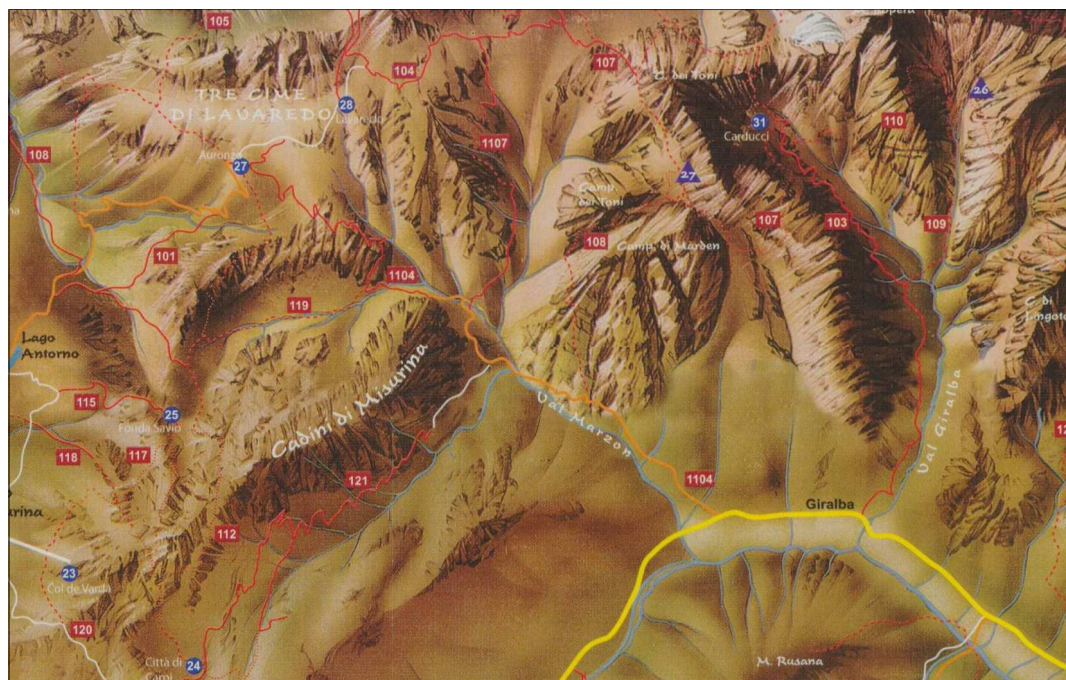
Bohouš Dvořák

Mám několik příběhů ze života, které, troufám si říci, zažil málokdo. Toto je jeden z nich.

Bylo krátce po roce 1989 a mnoho z nás ještě stále jezdilo automobilem značky Trabant. Přesto jsme se toužili podívat do západní civilizace, ale moc peněz na to nebylo. Protože jsem Dolomity již 3x navštívil a prochodil, vydal jsem se tam Trabantem v roce 1991 s dětmi na dovolenou. Spali jsme tenkrát nadivoko, v malém stanu Gemma, který jsme stavěli se setměním a brzy ráno balili. Jídlo a benzín jsme si vezli z Čech. Přestože dodnes platí, že do Itálie se nesmí převážet v kanystru ani litr!!

Ale již k naší dobrodružné příhodě. Po týdnu potulování se po horách jsem zajel slepou silnicí do údolí Val Marzon nad městeč-

Dovolená s dětmi v Dolomitech

Valle Marzon JV pod Tre Cime di Lavaredo

kem Giralba. Doufal jsem, že se tam nadivoko bez problémů vyspíme. V údolí byl klid a nikde ani živáčka. Ale ten závěr údolí využívají místní na víkendové pikniky, v sezóně tam v pozdějších letech usídlili i letní tábor mládeže, takže nás „vítala“ cedule na stromě se zákazem táboření pod pokutou 400 000 lir a jednoruký, nekompromisní správce tábořiště. No, ukecal jsem ho. Když viděl děti, tak kývl na jednu noc. Ale ráno hned vypadnete! To neměl dělat!! Ale nikdo z nás netušil, co v noci přijde.

Postavil jsem, naštěstí, náš malý stan na vyvýšenině pod stromy, asi 10 metrů od potůčku 1m širokého. Do potoka jsem dal vychladit dvě piva a po večeři jsme šli na kutě. Dnes již ani nevím, jak jsme se do té Gemmy všichni vešli. V noci přišla bouřka. Taková horská. Tedy spíš větší horská. Ležel jsem na podlaze stanu, abychom neulétli, vyděšeným dětem jsem říkal, že to nic, že jenom lehce

Lavina—2,5m vysoký a 100m dlouhá

prší. Kdyby věděly, jak jsem měl sevřeno. Bouřka byla samozřejmě s kroupami. Mraky krup a mraky vody. Se svítáním vstáváme. Bylo po všem, ale z našeho potůčku se stala řvoucí, 10m široká řeka. A pivo bylo samozřejmě pryč. Po snídani přišel správce a říká italsky - silnice kaput. Mluvili jsme spolu víc rukama než ústy. Říkám mu, to bude dobré, mám zákopnickou lopatku. Tak jsme se šli na tu silnici, co je kaput, podívat. Připomenu, že to údolí je slepé a jediná cesta autem tam i ven je po té silničce od Giralby. No, silnice nebyla jen kaput. Byla pryč! Prostě zmizela. V noci proudy vody strhly svahy i s kamením, které ucpalo třímetrový tubus pro potok pod silnicí, a pak již šla ta kamenná spoušť horem na silnici. Zavalilo jí to do výše 2,5metru (ještě půl metru nad mou hlavu) a v délce cca 100m. A byly v té spoušti i „kamínky“ velikosti 1x1-metr. „Co budeme dělat?“ Správce říká:

„Kousek dole je stavba, oni to Italové buldozerem do týdne uklidí. Vy zatím můžete chodit po okolí turistiku“.

Jak řekl, tak se stalo. Z jedné strany Gruppo Cadini, nad námi Tre Cime di Lavaredo. Ale vše několik stovek až 1000m převýšení. Já ani děti nejsme žádný „mejdla“, tak to každý den zdoláváme. Správce nám denně nosí něco na přilepšenou a týden utekl jako voda. Přichází víkend a já vím, že bych se měl vrátit i s dětmi z dovolené a vrátit se do práce, kde nikdo netuší, že jsme odříznutí od světa. Tenkrát mobily nebyly tak běžné jako dnes a telefonní budku bych v horském údolí hledal marně. A kdybych našel, stejně jsem neměl kartu. Musel jsem něco udělat.

Rozhodl jsem se. Dole je stavba. Dobrá. Děti jdeme pro fošny! Za socialismu co jsme si nevyrobili a nedodělali, to jsme neměli. Já přines fošnu - 5m dlouhou, silnou 5cm,

Slepé údolí na Giralbou

Po týdnu v zajetí laviny

děti druhou. A měly toho dost. Takže pro další dvě jsem již šel sám, asi 1km tam a zpět. Fošny jsme postavili tak, že první dvě vedly na dvě kamenné pyramídky, z nich pak druhé dvě až na vrchol laviny. Přistavil jsem Trabant koly k fošnám, nastartoval a pokusil se vyjet. To dá rozum, že to nešlo. Náhon na přední, váha na zadek. Kola prokluzovala a Trabant se ani nehnul. To již přišel správce a byl seznámen s mým trochu šíleným plánem. Musel jsem na to jinak. Děti jsem poslal stranou, na vrchol hromady s tím, že celou akci budou jen z bezpečné vzdálenosti sledovat. Zajel jsem s Trabantem 30m před fošny, přidal plyn, aby to mělo sílu, asi jako na startu formule 1. A pustil spojku. Pak už jsem se jen modlil, abych se trefil předními koly na fošny, a aby kamenné pyramídky pod vahou rozhulákaného Trabanta nespadly. To by byl konec. A domů bychom jeli vlakem. Jenom nevím za co. Pojištěný jsme tenkrát samozřejmě také nebyli, takže rozbitou hubu bych si musel sešít sám.

Trabant jištěn na laně při sjezdu

To vše se tenkrát bralo nějak volně, a už vůbec jsme to nedomyšleli.

Trefil jsem se. Trabant vyskočil jako kůzle na vrchol kamenné laviny a kecnul si mezi šutráky. Až doma mne napadlo, že kdyby mu tenkrát nějaký šutr „přecvakl“ brzdovou hadičku, tak jsme byli nahraný. Začali jsme se správcem podkládat pod kola Trabíka fošny a vyrovnávat kamením terénní nerovnosti. Lavina přeci jen není dálnice. Na dvě fošny najet, uvolněné dvě zezadu přenést dopředu, podložit pod kola a tak pořád dokola. Prostě jako Rusové v bažinách. Mezitím přišli z hor od Tre Cime dva čeští kluci. Říkali, že před týdnem bylo nahoře po té bouřce po kotníky krup. Tak už jsme na tu práci byli čtyři a začalo to odsejpat. Správce kempu, který před týdnem vypadal tak nekompromisně, nám svojí jednou rukou vydatně pomáhal. Dodnes nezapomenu na kámen, který mě tou jednou rukou podával, a já jak jsem se oběma rukama pod ním „prohnul“. Po 100m jsme se dostali na konec laviny. Jenže jak teď dolů. Měl jsem strach, že když zkusím dolů z té hromady sjet, tak se zapíchnu čumákem do země a z Trabanta zbyde jen hromada trsátek. Mezitím se u kamenného valu srotila spousta Italů, kteří přijeli na piknik. A ti jen zírali. Milého Trabanta jsem uvázal vzadu za „kouli“ na horolezecké lano a to založil nahoře do „osmy“ cvaknuté do smyčky omotané okolo metrového šutru. Jednomu z kluků dal lano do ruky s tím, že bude auto shora držet a jistit, protože já musím za volant. „To udrží?“ „Udrží!“

A tak jsme slanili Trabanta. Za chvíli jsme se ocitli opět na silnici, na druhé straně hromady. Musím říci, že s jiným autem bych si to asi nedovolil. Ale takhle jsme se s dětmi v pořádku vrátili domů a já mohl jít do práce. A to je konec příběhu.

P.S. Ti Italové ale valili oči! A gratulovali.
Z historie Bohouš.

BOULDER KODEX

Na stránkách Českého horolezeckého svazu (horosvaz.cz) byl zveřejněn BOULDER KODEX, který by měl shrnovat zásady chování boulderistů jak ke vztahu k přírodě, k boulderům, tak i ke stylu lezení. Jak se píše na stránkách, tak dokument vznikl v rámci komunity boulderistů na základě iniciativy M. Rottenborna, předsedy OVK západní Čechy. Boulder - kodex není souhrnem závazných pravidel, ale souhrnem zásad, které by měli boulderisté respektovat a umožnit tak další rozvoj boulderingu v ČR.

Kodex podporuje jak Český horolezecký svaz, tak významní lezci jako např. Adam Ondra, Martin a Štěpán Stárníkové nebo Ondra Beneš.

Respekt k přírodě

- Lez prosím pouze v oblastech, kde to není zakázáno.
- Respektuj podmínky vyjednaných výjimek a zpřísnujících pravidel v kompetenci místní OVK, spolupracuj s OVK.
- Nevjížděj vozidlem do lesa a na zakázané cesty, parkuj na vyhrazených místech.
- Přístup ke skalám vol po vyznačených cestách a tak, abys neničil flóru a nerušil faunu.
- Nerozdělávej oheň v lese ani v jeho blízkosti.
- Při otevírání nových oblastí se zdrž čištění silně zamešených, zarostlých skal a plošného čištění. Neodstraňuj půdní kryt a vegetaci, dokud nemáš souhlas vlastníka pozemku a dotčených příslušných orgánů.
- Odnes po sobě odpadky. Nedělej ve skalách hluk, nebudeš tak rušit zvěř, zejména ptactvo.
- Udržuj dobré vztahy s místním obyvatelstvem.

Respekt k boulderu

- Nikdy neměň povrch skály, nevytvářej a neodstraňuj chyty a stupy.
- Na pískovci lez jen, pokud je suchý.
- Na pískovci používej k čištění raději kartáče s přírodními štětinami, je to šetrnější ke skále.
- Nikdy nepoužívej zdroje tepla k vysoušení povrchu skály.
- Vždy po sobě očisti boulder od magnésia, tickmarky po sobě vždy smaž.

Respekt ke stylu

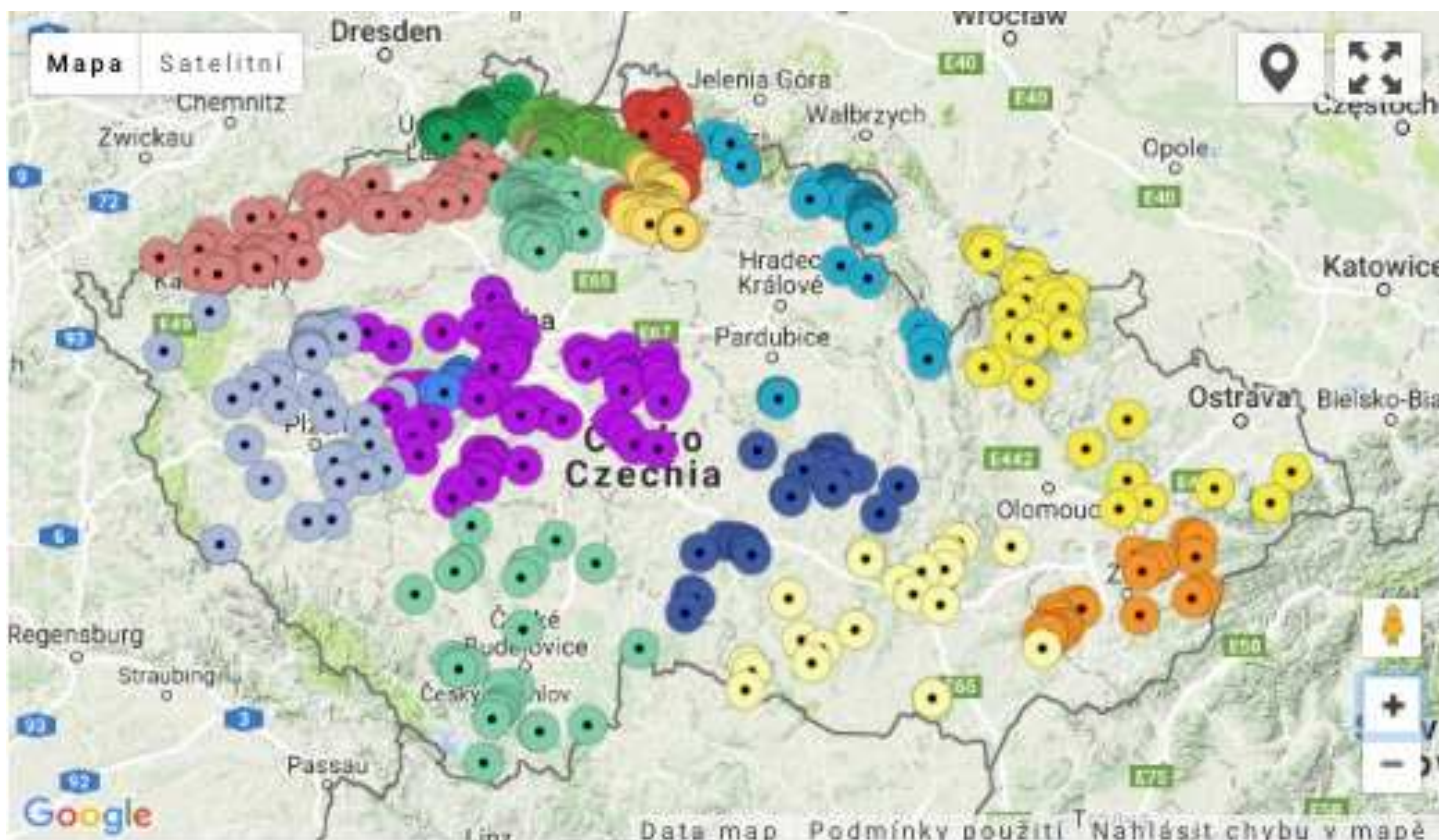
- Při přelezu buď poctivý především sám k sobě.
- Buď ohleduplný k ostatním lezcům.
- Boulder začíná v nástupu a končí v topu, kontakt s podložkou, či se spotterem není přístupný.
- Předávej pravidla B-kodexu mladším generacím.

MAPOVÁ REVOLUCE NA SKALÁCH ČR

Copak se pod tímto honosným názvem skrývá? Český horolezecký svaz zřídil na svých stránkách nový náhled na skalní oblasti, kdy vytvořil novou komfortní mapu generovanou dynamicky. To znamená, že každá změna v databázi se v mapě hned projeví. Mapa obsahuje sektory, barevně kódované podle regionů. Dále získáme informace např. o momentálních zákazech, hnízdění ptáků. Krásu skal nám hodnotí hvězdičky krásy sektoru, je zde vyznačen počet skal a cest, o jakou horninu se jedná, z orientačního grafu obtížnosti převedených na UIAA si můžeme udělat obrázek, zda si zde zalezuou hobby lezci nebo bouchači atd. Jako praktické se jeví informace s polohou doporučeného parkoviště a stanice veřejné dopravy. A jako třešnička na dortu je možnost každého uživatele nahrát fotky ze skal a cest.

Příklad „cesty“ na webu: Horosvaz.cz - kolonka SKÁLY - ve sloupečku SKÁLY na pravé straně odklepnout DATABÁZE SKAL ČR - pak už si jen vybrat zájmovou oblast nebo skálu

Názorný náhled mapy

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v lednu 2018

O svodku, milý čtenáři, nepřijdeš. Mr. Párek ji připraví v příští Mantaň.

